

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

Nr. 3508/ van 9 november 2007
in de zaak X / IVde kamer

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse
Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Afghaanse nationaliteit, op 8 november 2007 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 7 november 2007, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 7 november 2007.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2007 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 november 2007 om 12.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. FLACHET, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

Gelet op titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Verzoeker is een Afghaan, die Europa binnengekomen is via Griekenland. Zijn eerste vingerafdruckenregistratie vond er plaats op 8 juni 2006 en hij vroeg er op 23 oktober 2006 asiel aan. Blijkens zijn verklaring op 8 oktober 2007 op de Dienst Vreemdelingenzaken werd nog geen besluit omtrent deze asielaanvraag genomen. Hij zou op de tiende dag van de ramadan van 2007 Griekenland verlaten hebben en via Italië en Frankrijk naar België zijn gereisd.

Op 1 oktober 2007 vroeg hij in België asiel aan. Hij werd gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken nopens de toepassing van de Europese Verordening nr. 343/2003, waarna Griekenland op 8 oktober 2007 verzocht werd hem over te nemen.

Op 7 november 2007 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing. Deze is gemotiveerd als volgt:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 20, 1c van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Betrokkene heeft in Griekenland op 08/06/2006 en op 23/10/2006 een asielaanvraag ingediend en op datum van 6/11/2007 blijkt dat het terugnameverzoek van België van 08/10/2007 nog steeds in behandeling is. Hiermee werd de wettelijke termijn om te reageren overschreden en wordt Griekenland geacht in te stemmen met de terugname van betrokkene.

Bovendien heeft betrokkene geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in de lidstaten.

Betrokkene verklaart in goede gezondheid te verkeren.

Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag te behandelen op grond van art. 15 van bovengenoemde verordening.

Bijgevolg moet de bovengenoemde worden overgedragen aan de bevoegde Griekse autoriteiten.”

2.1. Met toepassing van artikel 39/82, §§ 1 en 2, van de voormelde wet van 15 december 1980 kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

In overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State (R.v.St., nr. 171.528, 25 mei 2007) beperkt de Raad zich, inzonderheid wegens het uiterst korte tijdsbestek waarbinnen uitspraak gedaan moet worden, tot het onderzoek van de wettelijke voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit aan de verzoekende partijen een nadeel berokkent dat ernstig is en moeilijk te herstellen. Daarbij wordt rekening gehouden met het feit dat die voorwaarde op zich onderzocht moet worden, dus zonder het ernstig karakter van de middelen daarbij te betrekken en dat volgens vaste rechtspraak, die stoelt op de eerbiediging van de rechten van de verdediging, alle elementen van het nadeel

waarop een verzoeker zich wenst te beroepen, in het verzoekschrift zelf aangegeven moeten worden en in de mate van het mogelijke met bewijzen gestaafd.

2.2.1. Verzoeker voert met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat Griekenland op heden niet voldoende bescherming biedt aan de Afghaanse asielzoekers. Hij zal verplicht worden om aldaar in de illegaliteit te leven, zonder enige opvang, zonder materiële of financiële steun. Bovendien geeft de verwerende partij geen enkele garantie dat verzoekers asielaanvraag en zijn aanvraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zal behandeld worden op een correcte manier. Een onderzoek van het UNHCR heeft aangetoond dat in 2006 niemand, die afkomstig is uit Afghanistan, erkend werd als vluchteling of enige andere vorm van bescherming gekregen heeft.

2.2.2. Het nadeel dat verzoeker inroept om de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling te verkrijgen mag niet in hoofdzaak of alleszins niet in belangrijke mate aan eigen toedoen te wijten zijn. Hij mag door zijn eigen gedragingen niet zelf aan de basis liggen van de toestand waarin hij zegt verzeild te zijn geraakt door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing (R.v.St, nr. 114.306, 8 januari 2003). Verzoeker zal bij tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing worden teruggeleid naar Griekenland en zijn asielaanvraag zal daar verder worden behandeld. Dit is een gevolg van het feit dat verzoeker zelf zijn asielaanvraag in Griekenland heeft ingediend.

Hij stelt thans Griekenland te hebben verlaten omdat zijn rechten er niet gerespecteerd worden (zie zijn verzoekschrift, punt 1). Wat zijn bewering betreft dat Griekenland op heden niet voldoende bescherming biedt aan de Afghaanse asielzoekers, dient te worden vastgesteld dat hij niet aantoonbaar aldaar niet van een daadwerkelijke rechtsbescherming te kunnen genieten. Dergelijke bescherming hangt niet af van de zekerheid van een gunstige afloop voor de verzoeker (het aantal erkenningen is op zich dienvolgens niet relevant) en is gerelateerd aan het geheel van de door het interne recht geboden rechtsmiddelen (vgl. EHRM, arrest Conka van 5 februari 2002, nr. 75). Overigens dient in dit verband opgemerkt dat verzoeker stelt dat in Griekenland geen Afghaanse asielzoekers worden erkend, daar waar hij gegevens aanvoert omtrent Iraakse asielzoekers waarvoor Griekenland sedert 2003 zijn beslissingen bevestigt.

De Raad vindt cruciaal dat verzoekers huidige kwetsbare bewering in strijd is met zijn verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken van 8 oktober 2007 waar hij stelde naar België te zijn gekomen omdat de mensen met wie hij problemen had in Afghanistan hem waren achterna gereisd naar Griekenland en hij zich daardoor niet meer veilig voelde. Verzoeker, die toch ruim vijftien maanden -waaronder bijna een jaar tijdens een lopende asielprocedure- in Griekenland verbleef, heeft alsdan geen bezwaren geuit tegen de toepassing door de Griekse autoriteiten van de asielprocedure of van enige andere beschermingsprocedure.

Wat de bewering van verzoeker betreft dat hij in Griekenland verplicht zal worden om in de illegaliteit te leven, zonder enige opvang, zonder enige materiële of financiële steun, stelt de Raad dat deze louter hypothetisch is en door geen enkel concreet gegeven wordt gestaafd.

Verzoeker toont niet aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te berokkenen. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 9 november 2007 door:

dhr. F. HOFFER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE , toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE.

F. HOFFER.